

27. СДД НПЖ – Селінджер Дж.Д. Над прірвою у житті. Перекл. О. Логвиненко, режим доступу: <http://www.ukrcenter.com/Library/read.asp?id=1977>
28. SJD CR – Salinger J. D. The catcher in the rhy режим доступу: <http://shineyourlight.ru/books/23-dzherom-d-svelindzher-nad-propastvu-vo-rzhi-the.html>
29. КМ ШЗКЖ – Коцюбинський М. Що записано в книгу життя. Повісті та оповідання. – Харків: Фоліо, 1994. – 543 с. (Українська література ХХ століття).
30. КМ FMOS – Kotsyubinsky M. Fata Morgana and other stories. – К.: Dnipro, 1980. – 407 p.
31. RJК НРРА – Rowling J.K. Harry Potter and the prisoner of Azkaban. – Bloomsbury, 2004. – 435 p.
32. РДК ГПВА – Ролінг Дж.К.Гаррі Поттер і в'язень Азкабану. Перекл. В. Морозов. – К.: А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2004. – 384 с.
33. ФІ ПО Т.20. – Франко І. Я. Повісті та оповідання. Т.20. // Зібрання творів: У 50-ти т. – К.: Вид-во “НАУКОВА ДУМКА” 1979. – 486 с.
34. FI WACT – Franko I. When the animals could talk:Fables. Transl. by M. Skrypnyk, – К.: Dnipro, 1984. – 87 p.
35. РДК ГПКВ – Ролінг Дж. К. Гаррі Поттер і келих вогню Перекл. В. Морозов, С. Андрухович. – К.: А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2007. – 670 с.
36. RJК НРGF – Rowling J.K. Harry Potter and the goblet of fire. – Bloomsbury, 2000. – 636 p.
37. FSF TN – Fitzgerald S. F. Tender is the night. – М.: Raduga, 1983. – 394 p.
38. ФСФ НЛ – Фіджеральд С. Ф. Ніч Лагічна. Роман. Перекл. М. Пінчевський. – К.: “Дніпро”, 1975. – 335с.

Остапович О. Я.
(Івано-Франківськ)

ІДЕЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ У МОВНІЙ СВІДОМОСТІ АВСТРІЙЦІВ: ЛЕКСИКОГРАФІЧНИЙ АСПЕКТ

Статтю присвячено відображенню національної самосвідомості австрійського народу у особливостях стандартної літературної німецької мови Австрії. Проаналізовано основні історичні етапи їх лексикографічної нормативної кодифікації та перспективи подальшого розвитку лінгвістичної ситуації у Австрії.

Статья посвящена отражению национального самосознания австрийского народа в особенностях стандартного литературного немецкого языка Австрии. Проанализированы основные исторические этапы их лексикографической нормативной кодификации и перспективы дальнейшего развития лингвистической ситуации в Австрии.

The article deals with the reflection of the national self-consciousness of Austrian people in the peculiarities of the standard literary German language of Austria. The main historical stages of their normative lexicographic codification and perspectives of the further development of linguistic situation in Austria are investigated.

«Ми, австрійці, відрізняємось від німців тим, що розмовляємо спільною німецькою мовою».

Іронічно-парадоксальний вислів, винесений у епіграф нашої статті, приписують легендарному австрійському публіцисту і літературному критику Карлу Краусу. І хоча насправді це калька з крилатого вислову великого ірландця Д.Б. Шоу: «England and America are two countries divided by a common language», яку у німецькій версії уперше вжив віденський кабареїст Карл Фаркаш у 50-і рр. ХХ століття, він є насправді дуже симптоматичним для суспільної свідомості як англо-, так і німецькомовних країн. Яким би дивовижним це не здавалося, але у сучасному глобалізованому світі гердерівська, позитивістська формула «одна мова – одна нація» практично не працює. Стогодні у науковців уже практично не викликає сумнівів національна негомогенність німецької мови. Її національно-державне варіювання у ФРН, Австрії, німецькомовній Швейцарії, Люксембурзі, Ліхтенштейні, Східній Бельгії, Південному Тіролі на усіх рівнях мовної системи.

Проте, для утвердження концепції рівноправного плюрицентризму німецької мови довелось долати певну теоретичну інерцію, яка традиційно трактувала національно-державне мовне варіювання як діалектні, регіональні відхилення від загальної верхньонімецької літературної норми. Це було революційним переворотом, якщо врахувати, що довгий час у західноєвропейському мовознавстві панівною була шовіністична пангерманістська концепція. Фактично, більшість німецьких лінгвістів тоді недалеко відійшли від Пауля Кречмера, який ще у 1918 році у класичній праці «Wortgeographie der hochdeutschen Umgangssprache» іронізував з приводу того, що німець у Австрії шукав *Kasse*, а

знаходив лише *Kassa* [8] Такий зверхній погляд «старшого брата» вкупі з трагічним досвідом Другої Світової війни та нацистської окупації Австрії не міг не породити спротиву австрійців. Дійшло до явних перегинів. Навіть саме слово “Deutsch” було тимчасово виключене з навчальних планів австрійських шкіл і замінене дивним термінологічним покручем “Unterrichtssprache”.

Говорити про єдиний нормативний центр загальнонімецького мовного стандарту на сучасному етапі стало не лише ознакою поганого тону (хоча такі роботи вряди-годи ще публікуються [10]), але й суперечить реальному стану справ у німецькомовних країнах. Провідний австрійський мовознавець Петер Візінгер, спираючись на гердерівську термінологію, слушно констатував, що в силу історичних обставин колись єдиний німецький „мовний народ” („Sprachvolk”) розділився на низку „державних народів” („Staatsvölker”), що не могло не викликати змін у мовних стандартах [15, с. 10].

Щоправда, з діалектологічної точки зору німецька мова у Австрії належить до баварсько-австрійського мовного ареалу („*bairisch-österreichischer Sprachraum*“), за винятком Форарльбергу, де переважають алеманські діалекти, тобто, жителі Відня і Мюнхена вживають багато спільних регіоналізмів, які не можна вважати виключноавстріацізмами, але, з іншого боку – у Баварії розмовляють не лише баварськими, але й швабськими і франконськими діалектами (тому й діалект називається „*bairisch*“, а не „*bayerisch*“), а віденська лінгвістична школа ще у 30-і рр. XX століття суворо диференціювала між державним і мовним баварськими ареалами – *bayerisches Staatsgebiet* versus *bairisches Sprachgebiet*. Крім того, жителі Форарльберга у мовно-діалектному сенсі мають чи не більше спільного із німецькими та швейцарськими мешканцями узбережжя Бодензеє, аніж з тірольцями чи зальцбурзьцями. Так само, до австро-баварського діалектного ареалу належать території Південного Тіролю в Італії та деяких колишніх регіонів габсбургівської монархії в Угорщині, Румунії, Хорватії.

Усі ці факти, з одного боку, яскраво ілюструють очевидний аксіоматичний факт – мовні кордони практично ніколи не збігаються із державними. Вони є виявами не стільки національно-державного, як територіального, регіонально-діалектного варіювання мови. Факторами ж творення і збереження саме національної ідентичності австрійців є ті мовні особливості, які мають загальнодержавну чинність, є кодифікованою національною нормою та сприймаються як чужорідні і навіть незрозумілі за кордонами країни.

Дбайливе збереження і культивування цих особливостей має у Австрії давню літературну та лексикографічну традицію. Уже в середині XVIII століття (!!!) уродженець Нижньої Штірії, словенець за походженням Йоганн Зігмунд Валентин Попович здійснив перший лексикографічний опис австрійської німецької мови. З 1753 по 1766 рр. він був професором німецької словесності Віденського університету і усю свою дослідницьку роботу присвятив запеклій і непримиренній полеміці з видатним німецьким просвітником Й. Готшедом за його намагання уніфікувати та унормувати німецьку мову за Майсенським, південно-східним стандартом, що викликало цілком природний спротив як на Півночі, так і на Півдні. Такі намагання сягають ще Мартіна Лютера, який, увіковічивши своє ім'я перекладом Біблії на верхньонімецький діалект, категорично заявляв: «Я промовляю мовою саксонської канцелярії!» Саме це послужило приводом прийняти майсенсько-саксонський діалект за еталон єдиної стандартної літературної німецької мови. Після смерті Поповича у 1774 році залишилась обширна картотека для австрійського словника. Уже в XXI столітті ці рукописи були опрацьовані та видані у формі двох словників „*Dialectica*“ та „*Vocabularia Austriaca et Stiriaca*“ за редакцією А. Вассерталя та Р. Ройтнера у австрійських видавництвах „*Edition Präsens*“ та „*Peter Lang Verlag*“ [13, с. 8-9].

Наступною віхою у лексикографічній кодифікації австрійської німецької мови був чотири-томний словник баварських діалектів

Й. А. Шмеллера (1827-1837 рр.) [13, с. 9]. Поряд із австро-баварськими регіоналізмами він містить численні леми із зальцбурзького, нижньо- і верхньоавстрійського діалектних ареалів, та віденської міської говірки.

Зрештою, уже згаданий Пауль Кречмер, уродженець Берліна, одружений із жителькою Відня, довгий час працював у австрійській столиці. Його “*Wortgeographie*” так само детально аналізує і австрійські мовні особливості на лексичному рівні, хоча й не визнає за ними нормативного статусу.

Здавало би, остаточно кодифікаційну прогалину у Австрії мав би заповнити словник “*Das österreichische Wörterbuch*” [11].

Він так само був сприйнятий німцями зі скепсисом як процес швидше політично вмотивований, аніж природно-мовний. Давалася взнаки інерція славнозвісного закону мовної спільноти великого Лео Вайсгербера (“*Gesetz der Sprachgemeinschaft*” [14]), згідно з яким, мовна спільнота є

явищем природним, навіть сакральним, а держава штучним утворенням. Витоки цієї концепції – у німецькій класичній ідеалістичній філософії від Гердера до Гумбольдта. Ця теорія, пік популярності якої припадає саме на повоєнний час, відіграла свою позитивну роль у збереженні духовної єдності німецької нації в умовах політично нав'язаного союзниками територіального розколу Німеччини. Проте вона серйозно заважала адекватному сприйняттю німцями австрійців та німецькомовних швейцарців.

Абсолютна більшість фіксованих базовим словником «Das österreichische Wörterbuch» [11] лексичних одиниць складають східноавстрійські стандарти, переважно, віденського походження. Західноавстрійські діалекти у формуванні національно-державного варіанту практично участі не брали. І хоча такий своєрідний імперський столичний «адмінресурс» і викликав невдоволення частини науковців [12], це мовнополітичне рішення дозволило уникнути різнобою у кодифікації національної норми, особливо, якщо врахувати, що алеманські діалекти Форарльберга ближчі до швейцарського варіанту німецької мови, тому й залишилися саме австрійськими локальними діалектами як одиницями ареального членування національного варіанту мови. Особливим статусом Відня як політичного, адміністративного, а головне – культурного центру Габсбургівської імперії, а також її багатонаціональним характером зумовлена наявність у словниковому складі австрійського стандартного варіанту німецької мови значної кількості угорських, італійських, румунських та слов'янських запозичень, поряд із південонімецькими, австро-баварськими діалектизмами. Саме через офіційне вживання віденською владою вони набули нормативного статусу. І хоча їх питома вага у словниковому складі австрійського варіанту німецької мови мізерна – за підрахунками П.Візінгера, 3,5 відсотка [15, с.31], але це саме ті «родзинки», що виконують ідентифікуючу функцію для окремішньої нації.

Крім того, справедливу критику викликало те, що словник не диференціює між австро-баварськими лексичними варіантами та повноцінними австріцизмами, невживаними за територіальними межами Австрії [13, с. 11].

До певної міри, саме таку мету поставив перед собою автор міні-словника "Das österreichische Deutsch. Wie wir uns von unserem grossen Nachbarn unterscheiden. Ein illustriertes Handbuch" ("Австрійська німецька мова. Як ми відрізняємося від нашого великого сусіда. Ілюстрований довідник") Роберт Седлачек [13]. Ми вважаємо таку концепцію продуктивною у культивуванні саме національної мовної ідентичності австрійців, їх відчуття "іншості", "самості", через виконання сигналізуючої, диференціюючої функції з одного боку, а також еталонної і престижної - з іншого. І хоча такі видання подекуди скептично сприймаються науковим середовищем як популярне, "тривіальне читиво", але саме у цьому, на наш погляд, їх перевага. Вони є фактом "масової культури" у хорошому сенсі слова, бо апелюють до мовної самосвідомості нації як соціокультурної, історичної спільноти, стають надбанням широкого загалу. Заледве чи хтось, окрім вузьких спеціалістів завдаватиме собі надзусиль опанувати фундаментальний словник "Variantenwörterbuch" за редакцією У. Аммона [4] обсягом 954 (!!!) сторінок.

Так само копітким і марудним завданням суто для фахівців є "відсіювання" із гігантського обсягу таких "пограничних" лексичних одиниць (комбінованих регіональних варіантів *österreich / bündnerdeutsch / schweiz*, не кажучи вже про *A-OST / D-SÜD* etc.) саме австрійських мовних "родзинок". Чітке протиставлення "чистих" австріцизмів і "чистих" тевтонізмів є значно наочнішим та доступнішим для опрацювання зацікавленим читачем.

У Австрії лінгвістична ситуація в даний час є чи не найпрозорішою та найпрогнозованішою з німецькомовних країн. Фонетичні відмінності австрійського варіанту добре відчутні на слух, мають характер кодифікованого фонетичними словниками стандарту, їх носіями є, в тому числі, диктори телевізійних новин і, безперечно, політична та інтелектуальна еліта країни. Нікому не спадає на думку соромитися «провінційної, діалектної» вимови. Австрійські особливості правопису, морфології, синтаксису (керування дієслів, вживання прийменників, правопис іншомовних запозичень, демінутивний суфіксальний словотвір) також є нормативними і викладаються у освітніх закладах.

Усвідомлення мовної окремішності австрійців, на щастя, отримало підтримку на найвищому політичному рівні. На перший погляд, глобалізаційні процеси у сучасній Європі мали б призвести до мовної уніфікації, нівелювання відмінностей, а для німецькомовних країн – до «підганяння» дивергентних ознак під єдиний ФРН-івський стандарт. Проте автономія факторів Істра-лінгвальної природи та національна ментальність носіїв німецької мови у різних культурних ареалах чинить успішний спротив зовнішньополітичним та фінансово-економічним чинникам. Скепсис австрійців щодо напливу «тевтонізмів» у їх німецьку мову має давню літературну традицію.

Офіційна влада Австрії була на боці своїх громадян. Напівлегендарна суперечка у штаб-квартирі Євросоюзу у Брюсселі під девізом «Kartoffel oder Erdäpfelsalat, Aprikosenmarmelade oder Marillenkönfitüre» [5; 9] призвела до того, що на рівні базових документів ЄС Австрія утвердила своє право зберігати у німецькомовних документах власні лексико-граматичні особливості, які у цій країні є кодифікованим літературним стандартом (!)

Цю проблему було інструменталізовано на рівні керівних органів Євросоюзу. У базі даних для перекладачів штаб-квартири ЄС у Брюсселі зафіксовано більше 4.000 специфічних виразів австрійської німецької мови, з них більше 200 на тему "Шенгенська угода". Проте лише 23 лексеми з них отримали "євроконституційний" офіційний статус. Їх перелік є теж доволі симптоматичним з огляду на їх тематичну організацію: *Beiried (Roastbeef); Eierschwammerln (Pfefferlinge); Erdäpfel (Kartoffeln); Faschiertes (Hackfleisch); Fisolen (Grüne Bohnen); Grammeln (Grieben); Hüferl (Hüfte); Karfiol (Blumenkohl); Kohlsprossen (Rosenkohl); Kren (Meerrettich); Lungenbraten (Filet); Marillen (Aprikosen); Melanzani (Aubergine); Nuss (Kugel); Obers (Sahne); Paradeiser (Tomaten); Powidl (Pflaumenmus); Ribisel (Johannisbeeren); Rostbraten (Hochrippe); Schlögel (Keule); Topfen (Quark); Vogelsalat (Feldsalat); Weichseln (Sauerkirschen)*. Цей каталог "кулінарних особливостей" може справити оманливе враження меншовартості австрійської німецької мови на рівні ЄС, проте навіть ці "родзинки" сприяють утвердженню у масовій свідомості австрійців тієї ідеї, що їх національна ідентичність не розчиниться у єєсівському "плавильному казані".

У лінгвістичній літературі уже давно обґрунтовано і емпірично підтверджено тезу про те, що мовні відмінності національно-державних варіантів назagal найбільш репрезентативно концентруються у двох тематичних сферах - "страви національної кухні" та "реалії державного устрою, офіційно-ділова лексика" [7]. Видається цілком логічним, щоб у базових документах Євросоюзу офіційний статус отримали і такі австрійські канцеляризми як "*das Volksbegehren*", "*in Evidenz halten*", "*ad notam nehmen*", "*Allfälliges*", "*numerus clausis*" та ін.

Нам видається, що загальна спрямованість суспільних настроїв у Австрії робить такий процес цілком реальним у осяжному майбутньому.

Відоме німецьке прислів'я твердить "Диявол ховається у деталях". Саме такі мовні деталі можуть спричинити непорозуміння між німцями та австрійцями, почасти доволі комічні. Так німець не зрозуміє багатьох лексичних австріацизмів, навіть без діалектного оформлення.

Тому основною методологічною новацією словника-довідника Р.Седлачека є тлумачення "чистих" лексичних австріацизмів, особливо тих, які можуть бути незрозумілими німецькомовному реципієнту з ФРН. Серед них особливо комунікативно релевантними є міжваріантні "не-справжні друзі перекладача" (див. попередню публікацію автора [2]), напр.:

es geht sich aus (man schafft das) , du bist mir abgegangen (ich habe dich vermisst), ich gebe Ihnen meine Klappe durch (ich gebe Ihnen meine Durchwahl), die Freunderlwirtschaft (die Vetternwirtschaft), ein Platz auf dem Stockerl (ein Platz auf dem Podium), die Abfertigung (die Abfindung), AHS – Allgemein bildende höhere Schule (Gymnasium, Realgymnasium, Adolf Hitler-Schule).

Саме ці семантичні дивергенти в межах однієї літературної мови, за нашою гіпотезою, поряд з безеквівалентними австріацизмами, "національно-варіантними архісемантиконами", складають у ментальному лексиконі австрійців "ядерний кластер", є своєрідними "прототиповими *good samples*", ключовими сигнальними компонентами національно-культурної мовної самоідентифікації.

Про престижність австрійської німецької мови свідчать результати опитування громадської думки у ФРН про популярність міських діалектів: Відень (19%), Гамбург (18%), Кельн (16%), Берлін (13%), Штуттгарт (9%), Франкфурт (8%), Ляйпціг (2%). Аналогічне опитування серед молоді ФРН виявило такі результати популярності регіональних діалектів: баварський (35%), берлінський (14%), кельнський (13%), платтдойч (12%), рурський (9%), швабський (8%), гессенський (5%), саксонський (2%). Таким чином, австро-баварське діалектне середовище навіть за межами теренів Австрії користується соціальним престижем і загроза відмирання австрійської німецької мови через її начебто "діалектну провінційність" у порівнянні з "*Bundesdeutsch*" не має, на щастя, нічого спільного з лінгвістичною реальністю.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Остапович О. Я. Національна ментальність у дзеркалі мовного варіанту. - Іноземні мови у навчальних закладах. - Київ. - 2004. - N 1. - С. 174-188.
2. Остапович О.Я. Фразеологізми–«несправжні друзі перекладача». Імплицитні та інтралінгвальні аспекти // Філологічні студії. - 1-2. – N 39-40. – Луцьк. – 2007. – С. 194-198.
3. Остапович О.Я. Лінгвістичні ситуації і мовна політика в німецькомовних країнах у добу глобалізації //

Нова філологія. – Запоріжжя. – Випуск 32. – 2008. – С. 205-213

4. Ammon U., Bickel H., Ebner J. u.a. Variantenwörterbuch des Deutschen. – Berlin/New York: Walter de Gruyter, 2005. – 954 S.
5. de Cillia R. Erdäpfelsalat bleibt Erdäpfelsalat. Österreichisches Deutsch und EU-Beitritt. // Muhr, R. et al. (Hrsg.) Österreichisches Deutsch, Wien: Hölder, 1995. – S.121-131
6. Ebner J. Wie sagt man in Österreich? Wörterbuch der österreichischen Besonderheiten. Duden-Taschenbücher. — Mannheim / Wien / Zürich: Dudenverlag Bibliographisches Institut, 1980. — 252 S.
7. Ebner J. Wörter und Wendungen des österreichischen Deutsch // Wiesinger P. (hrsg). — Das österreichische Deutsch. — Wien / Köln / Graz: Böhlau Verlag. — 1988. - S. 99 — 189.
8. Kretschmer P. Wortgeographie der hochdeutschen Umgangssprache. – Göttingen: Vandenhoeck. – 1969.
9. Muhr R. Erdäpfelsalat bleibt Erdäpfelsalat? Das Österreichische Deutsch – seine sprachpolitische Situation // Busch B., de Cillia R. Sprachenpolitik in Österreich. Eine Bestandsaufnahme. - Wien: Peter Lang, 2003
10. Munsá F. Deutsche Hochsprache und österreichische Mundart. // Muttersprache: Zeitschrift zur Pflege und Erforschung der Deutschen Sprache – Bd. 85. – 1975. - SS. 334-41
11. Österreichisches Wörterbuch.— Wien: Verlag Jugend und Volk, Österreichischer Bundesverlag, 1990. — 501 S.
12. Polenz, von P. „Binnendeutsch“ oder plurizentrische Sprachkultur? Ein Plädoyer für Normalisierung in der Frage der „nationalen Varianten“. In: Zeitschrift für germanistische Linguistik 16. – 1988. - S. 198–218.
13. Sedlaczek R. Das österreichische Deutsch. Wie wir uns von unserem grossen Nachbarn unterscheiden. Ein illustriertes Handbuch. - Wien: Verlag Ueberreuter, 2004. – 258 S.
14. Weisgerber L. Das Gesetz der Sprache als Grundlage des Sprachstudiums. – Heidelberg: Quelle und Meyer. – 1951 S.
15. Wiesinger P. Die deutsche Sprache in Österrich // Wiesinger P. (hrsg.) Das österreichische Deutsch. — Wien / Köln / Graz, Böhlau Verlag. — 1988. - S. 9- 31.

**Павлишинець О. О.
(Івано-Франківськ)**

АРХІСЕМАНТИКОН У СТРУКТУРІ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ: ТРАДИЦІЙНИЙ ПІДХІД ТА ПОГЛЯД КОГНІТИВНОЇ ЛІНГВІСТИКИ

Стаття присвячена проблемам дослідження архісемантизованих фразеологічних одиниць сучасної німецької мови. У дослідженні проаналізовано традиційний підхід вивчення даних фразеологічних одиниць та запропоновано їх розгляд з точки зору когнітивної лінгвістики. Таким чином, подано визначення унікального компонента, наведено критерії його відмежування та визначено ядро та периферію архісемантичних компонентів.

Статья посвящается проблемам исследования архисемантизированных фразеологических единиц современного немецкого языка. В исследовании анализируется традиционный подход к изучению данных фразеологических единиц и предлагается их рассмотрение с точки зрения когнитивной лингвистики. Таким образом, определяется понятие уникального компонента, называются критерии его определения, и анализируются ядро и периферия архисемантичных компонентов.

The article deals with the problems of the research of the archisemantical component of phraseological units in modern German. The traditional approach to the study of such units is analyzed and a cognitive-linguistics approach to their examination is proposed. Thus, the definition of the unique component and the criteria of its distinguishing are given, and the nucleus and the periphery of archisemantical components are defined.

Важлива роль ідіоматики в мовленні та необхідність тлумачення її змісту для комунікації, зважаючи на високий ступінь комунікативної значущості культурно специфічних фразеологічних одиниць зумовлює необхідність глибокого дослідження їх складових. Саме тому наше дослідження присвячене феномену унікальних компонентів у семантичній структурі фразеологізмів та їх лінгвокультурній інтерпретації, тобто трактуванню архісемантизованих фразеологічних одиниць з точки зору традиційної та когнітивної лінгвістики.

Різні аспекти проблеми аналізу унікальних компонентів висвітлені у роботах В. Фляйшера [9] та Д.О. Добровольського [7; 8], які визначають критерії відмежування унікального компонента, подають його визначення та аналізують архісемантикон у складі фразеологічних одиниць. Проте відсутнім є комплексне дослідження, яке поєднувало б аналіз семантичної структури фразеологізмів, що містять у своїй структурі периферійно архісемантизовану лексику, та якісне тлумачення її національно-культурної специфіки, яке є неможливим без застосування поглядів когнітивної лінгвістики.

Таким чином, метою нашого дослідження є: структурно і семантично проаналізувати фразеологічні одиниці, які містять у своєму складі унікальний компонент. Об'єктом дослідження ста-